

har at sige med Hensyn til dette Ufsnit. For Dørigt skal jeg endnu kun bemærke, at jeg tror, at de Umyndige ere fuldkommen sikrede, navnlig ved den Bestemmelse, der er kommen ind i § 74 om, at inden Boet overdrages dem, skal det i Forveien være baade registreret og vurderet, og tillige ved Bestemmelsen i § 77, at det endelige Dokument skal stadfæstes af Skifteforvalteren. Derved, tror jeg, er den Sikkerhed naaet for de Umyndige, som er nødvendig. Altsaa ser jeg med Glæde paa det Ufsnit og vil ikke undlade at udtale det, thi selv om vi ikke komme til Ende med Loven i denne Samling, hvad jeg ikke venter og ikke tror er rigtigt, maa den vel komme for i en nær Fremtid samtidig med Sportellovgivningen. Endelig dvælede det ærede Medlem for Sprog (Alberti) ogsaa ved Kapitel IV, og jeg skal ikke negte, at det forundrede mig ligesaa meget, thi i dette Ufsnit saae jo Arvingerne, tilbøds under offentlig Kontrol, den samme Ret, som de have ved privat Skifte. Jeg kan ikke se ligeså, end at det er en meget heldig Bestemmelse, at naar Arvingerne ere enige, og de have vedgaaet Boets Gjæld, kunne de under offentlig Kontrol ordne Boet, som de finde det bedst og hensigtsmæssigt, og jeg kan heller ikke Andet end finde det fuldstændig i sin Orden, at det ikke er nødvendigt, at der udstedes Proklama, fordi jeg virkelig tror, at især hvor der kan være Folk mellem Arvingerne, der meget snart ville kunne tilfætte deres Formue — det vilde være underligt, om de Alle skulde være af den Art — saa ville de Andre fordrø, at der udstedes Proklama, for at der ikke skulde stude et slet Navn paa Familien eller i alt Fald paa den Mand eller Kvinde, der nu laa i Graven. Jeg synes derfor ikke, at der er Fare for Kreditorerne ved denne Bestemmelse, medens det vilde være en Indgriben i Familielivet ikke at lade dem beholde denne Frihed. Den høitagtede Justitsminister har jo allerede oplyst, at ved privat Skifte have de allerede denne Frihed, og hvorfor da ikke tilstede en Familie det, som under offentlig Kontrol skifter. Proklama vil vist altid blive udstedt, hvor der kan være Formening om, at den Afdøde har staaet i saadanne Forbindelser, at der kan være Tvivl om, at han har Gjæld, men i simple Forhold, som vi i Reglen leve under paa Landet, for Husmænd og Gaardmænd ville Proklamata lidt være unødvendige, og derfor ser jeg ikke, hvorfor man skal bemsige Familierne med saadan Beskoning, Udsættelse og Uleilighed. Derimod tror jeg, at de Bemærkninger, som det ærede Medlem fra Vesp (Steenstrup) har gjort gjældende, tilbøds ere rigtige. Det kan være, at han udtalte sig vel stærkt om, at endogaa vedkommende Retsbetjente kunne faae Penge med deres Fuldmægtige, men ganske vist er det faktisk mig bekendt, at Fuldmægtigene paa ikke saa Steder saa godt som ingen Løn faae, fordi der er saa mange andre Veie, ad hvilke Fuldmægtigene kunne tjene Penge, og hvor de endogaa

ere de Gæst, der kunne tjene dem. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa anerkjende de Fremskridt, der ere i Lovforslaget, men dog paany betone, at jeg ikke kan se, at vi tabe det Mindste ved at lade det ligge til Efteraaret. Lad det nu blive kjendt i Befolkningen og lad os selv tænke derover, og lad os saa med det Samme faae Sportelloven, saa er Grunden ryddet ogsaa for nærværende Lovforslag.

Steenstrup: Jeg begjærede navnlig Ordet for at sige et Par Ord om de Paaðehatte, som den ærede Minister talte om (Justitsministeren: Jeg har ikke talt om Paaðehatte!). Var det ikke den ærede Justitsminister, der talte om, at Prokuratorerne voxe op som Paaðehatte? (Justitsministeren: Nei!). Ja, saa var det en Anden (Schjørring: Det var mig!) — naa, det var det ærede Medlem for Histed Amts 4de Valgkreds, der sagde det. Jeg giver den ærede Minister aldeles Ret i at beklage — jeg vil ikke sige Følgerne af Sagførerloven endnu, men — de Følger, som desværre i en nær Fremtid ville vise sig af denne Lov. Jeg mindes, at da Sagførerloven var under Behandling, udtalte et meget formaående Medlem af Thinget en Formening om, at Ministeriet vilde komme med en Lov, der satte en lille Stopper for mange af disse fremtidige Udveerter, og dette ærede Medlem er nu den ærede Justitsminister. Læger jeg ikke meget feil, udtalte den ærede Minister den Gang som Medlem her i Salen, at han ventede, at Ministeriet vilde forelægge en Lov, der ophævede dansk-juridisk Examen. Dette er nu ikke Noget, som jeg i Aften fremhæver som min Tanke — tværtimod — men jeg vil blot, fordi jeg er anmodet fra anden Side om at kasse dette Spørgsmaal frem, spørge den ærede Minister, om han ikke tænker paa at have dansk-juridisk Examen eller i alt Fald vil søge at faae en Kollega dertil. Det er naturligvis navnlig af Interesse for de nuværende danske Jurister; thi det er klart, at, dersom det bliver ved at gaa frem paa den Maade, som det nu gaar, vil det snart staa til her i Landet, som det stod til i Slesvig og Holsten, at der vil blive en saadan Masse af den Slags Folk, at det gaar ud over det store Publikum. Dette skal være mit Bevis for, at jeg har Ret i min Betragtning af Lovforslagets Bestemmelser i §§ 30 og 32; thi det er klart, at naar den Slags Folk komme frem i store Masser, saa tjene de ikke Alle store Midler, og saa blive de stillede bedst, der staa ved Fuldmægtigposterne paa Herreds- og Byfogedkontorerne. De staa da som sagt som selvskrevne Kuratorer og selvskrevne Inkassatorer og som Gaandhævere af Alt, hvad der er knyttet til Partebogen, som Førstestøbe, havde jeg nær sagt, til de Forretninger, som dermed staa i Forbindelse gennem Skjøder og Obligationer. Med Hensyn til selve § 32 har den ærede Minister Ret i, at Skifteforvalteren ikke kan